

Arrest

nr. 150 284 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [F.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Op 07.03.2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt op zwartwerk door de politie van Mechelen (PVN0 volgt maar nog niet beschikbaar). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- [...]*

Betrokkene is niet ingeschreven aan de Nationaal Register. Bovendien, werd betrokkene op heterdaad betrapt op zwartwerk door de politie van Mechelen . Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Teneinde geen nieuwe inbreuk wegens zwartwerk te voorkomen is een inreisverbod van twee jaar proportioneel. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als “actueel gevaar”.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:

- verzoeker op 07/03/2013 op heterdaad betrapt werd op zwart werk door de politie van Mechelen;*
- het proces verbaal zou volgen, doch op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog niet beschikbaar is;*
- er zou derhalve een nieuwe schending van de openbare orde bestaan;*
- om deze redenen wordt aan verzoeker bijgevolg geen termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek;*

Aangezien verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij slechts uitsluitend verwijst naar het “op heterdaad betrapt zijn op zwart werk” van verzoeker, zonder te verduidelijken welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, die ertoe zouden kunnen leiden dat verzoeker tot een nieuwe schending van de openbare orde zou overgaan en derhalve aan hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij niet of er elementen voorhanden zijn in hoofd van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren, temeer daar zich - op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing – in het administratief dossier geen proces verbaal te bespeuren is - die de stelling van verwerende partij kan homologeren.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar het louter betrapt zijn op zwart werk (zonder een juridische grondslag zoals een proces verbaal van verhoor van de verdachte) en/of de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, doch dient zij het proces verbaal en/of het vonnis en alle andere relevante stukken inzake verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of het betrapt worden op zwart werk zonder weliswaar een proces verbaal, zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn “duurzame lokale verankering” groot is.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" [Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RvV, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.]

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten van verzoeker.

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoeker om reden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er in casu nog geen proces verbaal in het administratief dossier bevond en hij bijgevolg onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen middels een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, wat in dit geval niet voorhanden is.

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een inreisverbod met de duur van 2 jaar afgeleverd aan verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van twee jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat verzoeker betraptd werd door de politie voor zwart arbeid, wíl er zelfs geen proces verbaal in het administratief dossier beschikbaar is die deze stelling van verwerende partij kracht kan bijzetten.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling verdacht wordt van een bepaalde geïncrimineerde feit.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere

aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies) aan haar werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, wijst verweerder erop dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd betekend op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt: [...]

Terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen: [...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van twee jaar.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel kritiek uit op het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toestaan, laat verweerder gelden dat dergelijke kritiek geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing, doch wel op het -inmiddels uitgevoerde- bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat aan de verzoekende partij op 07.03.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bijgevolg kan slechts vastgesteld worden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, [...])

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., [...])

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van twee jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan én er bovendien een risico op een nieuwe schending van de openbare orde aannemelijk werd geacht.

In de bestreden beslissing wordt bovendien expliciet gemotiveerd om welke reden het inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gewezen op de volgende elementen:

- dat de verzoekende partij niet is ingeschreven in het Nationaal Register ;
- dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk door de politie te Mechelen ;
- dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde ;
- dat het opgelegde inreisverbod proportioneel is, ten einde dergelijke nieuwe inbreuken te voorkomen.

Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk om welke reden een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing eveneens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat in het administratief dossier geen proces-verbaal steekt, doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat uit de stukken van het administratief dossier wel afdoende blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. Terwijl voormeld motief door de verzoekende partij overigens niet betwist wordt in haar inleidend verzoekschrift.

Verzoekende partij geeft niet aan met welke concrete en actuele elementen die blijken uit het dossier, door de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij beperkt zich tot een summiere verwijzing naar het feit dat zij geraakt zou worden in haar gezinscel, doch dienaangaande kan enkel worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden.

Verweerder besluit dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken met welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het opleggen van het inreisverbod nog rekening had moeten houden.

Zie ook:

“Verweerder past in casu de maximumtermijn van drie jaar toe nadat hij heeft vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Op grond van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van maximum drie jaar. De verplichting om een inreisverbod op te leggen impliceert inderdaad niet dat verweerder verplicht is om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Evenwel toont verzoeker niet aan, (...) dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied

noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.” (R.v.V. nr. 118.870 dd. 14.02.2014)

En ook:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En ook:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verzoekende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch laat na deze op haar specifieke situatie te betrekken, en toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zouden zijn (quod non).

Verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij nergens in haar enig middel de concrete motieven van de bestreden beslissing betwist. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij voert in het middel nog de schending aan van het legaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, doch zij licht deze schendingen op geen enkele wijze nader toe in de uiteenzetting van het middel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoekende partij niet eens aantoonde dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven, zodat een beschermenswaardig gezinsleden in de zin van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden. Ook om die reden kan geen schending van artikel 8 EVRM worden aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd op grond van het gegeven dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en dit omdat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk door de politie van Mechelen en er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt proportioneel geacht, gelet op het feit dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde en teneinde een nieuwe inbreuk wegens zwartwerk te voorkomen.

Verzoeker uit kritiek op de vaststellingen dat hij op heterdaad is betrapt op zwartwerk en er gelet op dit gegeven een risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verweerder niet kan voorhouden dat dit een kritiek betreft die louter betrekking zou hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek dat op dezelfde dag werd genomen doch niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Naast het gegeven dat de thans bestreden beslissing duidelijk het motief herneemt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend omwille van de betrapting op heterdaad wegens zwartwerk en een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde, worden deze elementen ook duidelijk weerhouden als rechtvaardiging waarom wordt geopteerd voor een duur van het inreisverbod van twee jaar.

Verzoeker wijst erop dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er geen proces-verbaal voorhanden was in het administratief dossier en stelt dat hij onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat de bestreden beslissing weliswaar spreekt over een betrapting op heterdaad van verzoeker wegens zwartwerk door de politie van Mechelen, doch – in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt in zijn nota – in het administratief dossier in dit verband geen enkel stuk is opgenomen waarin dit steun vindt. Zo bevat het administratief dossier noch een proces-verbaal noch een verslag van vreemdelingencontrole waarin bepaalde vaststellingen door de politie zijn opgenomen. Het gegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt wegens zwartwerk vindt derhalve geen materiële grondslag in de stukken van het administratief dossier. Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft daarnaast ook aan dat een loutere verwijzing naar het feit dat een vreemdeling op heterdaad zou zijn betrapt op zwartwerk niet kan volstaan om een risico voor een nieuwe schending van de openbare orde te weerhouden. Hij stelt dat hiervoor de omstandigheden van het geval in ogenschouw dienen te worden genomen en dient te worden nagegaan of deze wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij geeft aan dat verweerder heeft nagelaten zulks te doen en dit motief aldus niet in redelijkheid tot stand is gekomen.

De Raad wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overweging 50 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

In casu werd verzoeker geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek omwille van een gevaar voor de openbare orde. Ditzelfde gevaar voor de openbare orde wordt tevens weerhouden als rechtvaardiging voor het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar.

De Raad benadrukt dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. De vaststelling dringt zich in casu op dat niet blijkt dat verweerder, waar hij een risico op een nieuwe schending van de openbare orde heeft weerhouden, voorafgaand aan deze beoordeling zich in kennis heeft doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek van de zaak. Verweerder erkent zo ook in zijn beslissing dat hij reeds een beslissing nam zonder dat een proces-verbaal van de politie voorhanden was. Het bestaan van dit proces-verbaal is ook thans op geen enkele wijze aangetoond. Zoals reeds werd vastgesteld, bevat het administratief dossier evenmin enig ander stuk in dit verband

waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken. In deze omstandigheden is het kennelijk onredelijk te besluiten tot een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS